

Da jeg skrev dette digt, følte jeg mig meget lille og sårbar.

Det skete, før i tiden – under min depression, at jeg var helt tilbage i mine første leveår. Når jeg græd – hulkede jeg som et lille barn.

Mine minder rækker langt. Helt tilbage til 18 måneders alderen. Det er ret utroligt, synes jeg og det fascinerer mig, at det overhovedet er muligt.

*Hvem elsker du – når du elsker?
Hvem elsker du – hvis du elsker?
Elsker du nogen?*

*Det må være dejligt, at blive elsket.
Jeg tænker på, hvordan jeg ville have det, hvis jeg blev elsket.
Jeg tror, jeg ville rette ryggen og løfte hagen.
Gå med store skridt, mens jeg svinger bredt med armene.*

*Min veninde bliver elsket.
Det er tydeligt at se.*

*Hendes mor giver hende knus, når hun kommer hjem fra skole.
Hendes far tager hende på skødet og kysser hendes kind.
Jeg bliver glad, når jeg ser det.*

*Det er nok kun de specielle børn, der bliver elsket.
Der hvor jeg bor, elsker de os ikke.
Her råber forældrene og skælder ud.*

*De specielle børn, bor i lejligheder med bad og børneværelse.
Og de har ikke ret mange søskende.*

*Jeg går i skole med en pige - nååh, hun bliver elsket, rigtig meget.
Hendes mor og far kommer altid til forældremøderne.
Hendes far henter hende, nogen gange med bil.
Og sikke flotte kjoler hun har.*

*Hun vil være student og det bliver hun også.
Hun får sikkert en fin uddannelse.*

Hvordan mon det er, at blive elsket så meget?

*Jeg mærker lidt til det, når jeg besøger min bedstemor ude på landet.
Naturen og den friske luft, giver mig lov til at høre mine tanker.
Når jeg går rundt blandt dyrene, føler jeg ro indeni.
Her bliver ikke talt ret meget.
Men jeg kan mærke, at min bedstemor holder af mig.*

Bodil Neujahr år 2001.